

РЕШЕНИЕ

№ 6493

гр. София, 18.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 05.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **6920** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на Фондация „А. Ф.“, ЕИК[ЕИК], представлявана от директора Б. Хр. С., с адрес: [населено място], с адрес: [населено място], срещу мълчалив отказ на началника на В. академия за предоставяне на достъп до обществена информация по заявление по ЗДОИ, вх. № В-5573/18.06.2020 г. както и срещу последвалия изричен отказ, изх. № И-8547/13.10.2020 г. на началника на В. академия.

В жалбата се твърди, че постановените откази са незаконосъобразни, издадени в противоречие с процесуалните правила и в нарушение на материалния закон. Искане се от съда да отмени отказите и да реши делото по същество. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. М., която поддържа жалбата, представя писмени бележки. Претендира направените по делото разноси по представен списък.

Ответникът – началникът на В. академия, редовно призован, се представлява от адв. адв. Н., който оспорва жалбата, представя писмени бележки, намира жалбата за неоснователна, а отказите – за правилни и законосъобразни. Претендира съд. разноси по списък.

Административен съд – София – град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят подава до началника на ВМА заявление по ЗДОИ, вх. № В-5573/18.06.2020 г. за достъп до обществена информация, което съдържа искане за предоставяне на:

- Копия от всички договори за дарения, сключени от ВМА във връзка с пандемията от ССЛ/Ю-19, за периода 10.03.2020 г. до днешна дата.

В заявлението се сочи, че се касае за информация от обществения живот в Република България, която дава възможност да се състави собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти като тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от ВМА, в качеството ѝ на задължен субект по ЗДОИ. По тази причина, няма пречка за предоставяне на исканата обществена информация, понеже тя представлява част от всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от ВМЛ. Посочва се, че чрез исканата информация се цели повишаване на прозрачността и отчетността в работата на ВМА, като субект по чл. 3, ал. 2, т. 1 от ЗДОИ /§ 1, т.4 и т. 6 ДР ЗДОИ/ и повишаване информираността на обществеността по въпроси, по които има засилен обществен интерес, какъвто безспорно е борбата с пандемията от СОV10~19. Обръща се внимание на това, че съгласно § 1, т.5, б. „е“ от ДР ЗДОИ исканата информация не представлява "производствена или търговска тайна", когато тя е свързана със страните, подизпълнителите, предмета, цената, правата и задълженията, условията, сроковете, санкциите, определени в договори, по които едната страна е задължен субект по ЗДОИ.

В издаденият след мълчаливия отказ изричен отказ, изх. № изх. № И-8547/13.10.2020 г. на началника на В. академия /л. 37-39 от д./ се сочат доводи за неоснователност на искането. На първо място, твърди се липсата на представителна власт на подателя на искането, предвид изтичане на мандата му. На следващо място, се твърди липса на съгласие на дарителите, страни по договора за дарение, предвид изрично изразеното от тях несъгласие в писмен вид. Приложени са по делото 3 бр. такива отказа от [фирма]; [фирма] и от [фирма] /, за предоставяне на информация относно сключени договори за дарение. Твърди се наличието на такива откази от страна на всички дарители на ВМА. Соочи се също така, че договорите не са сключени във вр. с пандемията от Ковид 19, каквото е искането по ЗДОИ. Излагат се подробни мотиви относно липсата на „надделяващ обществен интерес“ по подаденото заявление,

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок за оспорване и от надлежна страна.

Жалбата е подадена в срок и е процесуално допустима за разглеждане по настоящото дело.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация са уредени в Закона за достъп до обществена информация /обн. ДВ, бр. 55 от 2000 г./.

Обществена информация по смисъла на закона е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти – чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ. Задължените да предоставят информация по ЗДОИ субекти са посочени в чл. 3, ал. 1 и 2 от закона. Горепосочените субекти, в случаите, когато попадат в обхвата на чл. 3 от ЗОДИ, имат задължението да предоставят информация, която да е създадена в кръга на тяхната компетентност или да се съхранява от тях и да е налична. Обществената информация, която отговаря на първото изискване е два вида - официална и служебна. В разпоредбата на чл. 10 от ЗДОИ е посочено, че официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия. Правните актове на държавните органи, в които по дефиниция следва да се приеме, че се съдържа официална информация са нормативни, общи и индивидуални. За първите от тях достъпът е осигурен чрез обнародването им в Държавен вестник. За останалите достъпът се осъществява по реда на ЗДОИ, освен ако изрично не е предвиден друг начин. Служебната информация, според чл. 11 от ЗДОИ е тази, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и техните администрации.

Съгласно чл. 3, ал. 2, т. 1 от ЗДОИ този закон се прилага и за достъп до обществена информация, която се съхранява от публичноправни субекти, различни от тези по ал. 1, включително публичноправните организации. Съобразно посочената законова дефиниция, В. академия е задължен субект по см. на чл. 3, ал. 1 и 2, т. 1 от ЗДОИ като публичноправна организация – особен субект, притежаващ както функции на лечебно, така и на учебно заведение. Предвид последното, същият е задължен, при постъпване на заявление за достъп до обществена информация да издаде акт по реда на ЗДОИ. В случая е формулиран на първо място мълчалив отказ по подаденото заявление като впоследствие е формулиран и изричен такъв като са изложени и съответни мотиви. Съгласно текста на разпоредбата на чл. 38 от ЗДОИ, в решението за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация се посочват правното и фактическото основание за отказ по този закон, датата на приемане на решението и редът за неговото обжалване. Съображенията за отказ следва да бъдат изложени в решение, по реда на чл. 38 от ЗДОИ. В случая формата за издаване на изричен отказ не е точно спазена, понеже е изпратено писмо до заявителя, което не е във формата на решение, но липсата на този реквизит в заглавието на акта не представлява съществено нарушение на адм. – производствените правила, понеже не се отразява на неговото съдържание, с което се отказва исканата информация.

По отношение на възражението, свързано с липсата на представителна власт на подателя на искането по ЗДОИ, съдът намира същото за неоснователно, предвид на представени протокол от заседание на Съвета на Фондация „А. фонд“ и извадка от ТР /л. 69-73/, според които Б. С. е представляващ в периода от подаване на заявлението

до настоящия момент.

Съдът дължи анализ на относимата правна регламентация, имаща отношение към случая.

Така, според разпоредбата на чл. 37, ал. 1 от ЗДОИ: „Основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е налице, когато:

1. исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по чл. 13, ал. 2;
2. достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес.“

В случая, правното основание, изложено в изричния отказ по ЗДОИ е свързано именно с отказа на трето лице за предоставяне на исканата информация. Обстоятелството, че се касае за трето лице – търговско дружество не прави автоматично исканата информация „търговска тайна“, за да бъде приложима разпоредбата на § 1, т. 5. от ДР на ЗДОИ: „Не представляват "производствена или търговска тайна" факти, информация, решения и данни, свързани със стопанска дейност, чието запазване в тайна е в интерес на правоимащите, но е налице надделяващ обществен интерес от разкриването ѝ.

Исканата информация, съобразно заявлението за достъп касае предоставяне на договори за дарение, във вр. с пандемията от КОВИД 19 за периода от 10.03.2020 г. до момента на поискването ѝ – 18.06.2020 г.

Тук следва да бъде разгледана правната природа на договора за дарение, която е следната:

Дарението е договор, по силата на който дарителят отстъпва веднага и безвъзмездно нещо на надарения, който го приема – чл. 225 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/.

Дарението има особено основание. По-специално това е каузата на дарителя, която е характерна и типична само за него - *causa donandi* - желанието или намерението да се отстъпи безвъзмездно другиму имущество. В случая следва да са налице основание и мотив, който е релевантен само при безвъзмездните сделки, по специално само при дарението и завещанието, но мотивът се различава от основанието /според проф. А. К./. Мотивът на едно лице, което прави дарението може да бъде различен (повод, сватба, други отношения), докато основанието е нещо типизирано.

Дарението в определени случаи е формален договор и тогава изисква форма за действителност (при дарение на недвижими имоти или вещни права върху такива - нотариална форма). Специално правило при движимите вещи е следното: дарението на движими вещи може да се извърши по два начина – в писмена форма с нотариална заверка на подписите - в този случай дарението е формална сделка и чрез предаване на вещта - неформална, но реална сделка, което е общото правило.

Според чл. 225, изр. 2 от ЗЗД: „Дарението на движими имущества трябва да стане в писмена форма с нотариално заверени подписи или чрез предаване, а на ценни книжа - по надлежащия начин за прехвърлянето им.“

В настоящия случай, по делото са представени от жалбоподателя 7 бр. договори за дарение между ответника и [фирма] /л. 62 и сл./, видно от които същите са без нотариална заверка на подписите, необходимо условие за валидността им, предвид формалния характер на договора за дарение, предвид горепосоченото изискване на

закона. Т.е., дори да се приеме, че такива договори са били сключени между ВМА и посоченото дружество, то същите са незаконосъобразни до степен на нищожност, като противоречащи на чл. 225, изр. 2 от ЗЗД. В случая, дарението, доколкото се касае за движими вещи, факт, по който не се спори по делото, би било валидно с факта на предаване на движимите вещи, предмет на същото. Поисканите от заявителя договори за дарение, с оглед тяхната нищожност, предвид липсата на изискуемата нотариална заверка на подписите, респ. неспазване на формата, предвидена в закона и липсата на правно значение, не представляват дължима информация по ЗДОИ, понеже няма как да допринесат за постигане на целите на закона, посочени в чл. 2, ал. 1. Посредством предоставянето на недействителен договор за дарение не би могло да се състави каквото и да било мнение за дейността на задължения по закон субект.

Съдът намира за неотнормима разпоредбата на § 1, т. 5 от ЗДОИ понеже исканата информация в случая не представлява „търговска или производствена тайна“, с оглед правната природа на договора за дарение, който представлява безвъзмезден, двустранен договор и предвид на мотива и основанието, които в случая са свързани с предоставяне на средства за подобряване на дейността по лечение на гражданите от страна на задължения субект – ВМА.

Въпреки изложеното, в разглеждания случай, съдът намира, че следва да извърши и преценка, съгласно разпоредбата на чл. 31, ал. 5 от ЗДОИ, за наличие на надделяващ обществен интерес от разкриването на исканата информация. Съгласно § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДОИ надделяващ обществен интерес е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на задължените субекти по ЗДОИ. В разглеждания случай посочената законова хипотеза не е налице, т.е. предоставянето на исканата със заявление за достъп до обществена информация не попада в обхвата на оборимата презумпция на § 1, т. 5 от ДР на ЗДОИ и следователно приложим е принципа, че заявителят следва да докаже фактите и обстоятелствата, от които черпи права. В тази връзка, заявителят не е доказал наличие на надделяващ обществен интерес, докато изложените от ответника правни съображения за липсата на такъв се споделят изцяло от настоящият състав на съда. С исканата информация, която представлява нищожни договори за дарение на движими вещи не би могло да се постигне законова цел като разкриване на корупция, злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на задължения субект. Следва да се има предвид, че правото на дарителя да остане анонимен е свързано с морални принципи и аргументи, касаещи неговите собствени разбирания за обществено-полезна дейност и ненужността от афиширането и популяризирането ѝ. Това право е изцяло противопоставимо на целите, изложени в § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ и при липсата на съгласие от страна на дарителя, следва да се приеме наличието на основание за отказ за предоставяне на исканата информация, съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗДОИ, респ. липсата на „надделяващ обществен интерес“.

В този смисъл жалбата срещу постановените мълчалив отказ и последващ изричен отказ на началника на ВМА, е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена. От ответника се претендират разноски за адв. хонорар в размер на 1980 лева. Съдът намира, че при направеното изявление от жалбоподателя, същият следва да бъде редуциран до минималния размер за този вид дела – в размер на 500 лева, предвид липсата на голяма фактическа и правна сложност на спора, проведено едно

с.з. като следва да се присъди, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК в този размер.

Предвид гореизложеното и на основание чл 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, II отделение, 33-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Фондация „А. Ф.“, ЕИК[ЕИК], представлявана от директора Б. Хр. С., с адрес: [населено място], срещу мълчалив отказ на началника на В. академия за предоставяне на достъп до обществена информация по заявление по ЗДОИ, вх. № В-5573/18.06.2020 г. както и срещу последвалия изричен отказ, изх. № И-8547/13.10.2020 г. на началника на В. академия;

ОСЪЖДА Фондация „А. Ф.“, ЕИК[ЕИК], представлявана от директора Б. Хр. С., с адрес: [населено място], да заплати на В. академия, [населено място], ЕИК[ЕИК], разноски за адв. хонорар в размер на 500 /петстотин/ лева.

Решението е окончатено и не подлежи на касационно оспорване.

Преписи да се връчат на страните!

СЪДИЯ: